

Bugün

Bu Gece

Yarın

Bugün, Bu Gece, Yarın
Özgün Adı | *Today Tonight Tomorrow*
Rachel Lynn Solomon

Yabancı Yayınları | 530

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugöl
Redaksiyon | Ayşenur Nazlı
Düzeltili | Simge Özçevik, Görkem Kankavi
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Temmuz 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-34-2
© Rachel Lynn Solomon, 2020
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Nilsu Baburhan, 2025

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Taryn Fagerness Agency ile yapılan sözleşme sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanci yayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

RACHEL LYNN SOLOMON

Bugün

Bu Gece

Yarın

Çeviren
Nilsu Baburhan

Bu kitabı ilk seven Kelsey Rodkey için,

HABERCİ

Görüyorum ki bayan, beyefendi kitaplarınızda yok.

BEATRICE

Hayır; adı geçse yakardım çalışmalarımı.

— William Shakespeare'den *Kuru Gürültü*

Her gece hayalini kurar

Ve çılgınlıkla uyanırdım

— Sean Nelson'dan "Make Good Choices"

5.54

McNIGHTMARE:

Günaydın!

Bu, müstakbel okul birincisinin ellerinde aşağılayıcı bir yenilgiye uğramana üç (3) saatin kaldığını ve geri sayımın başladığını belirten dostça bir hatırlatmadır.

Mendil getir. Ağlak olduğunu biliyorum.

Mesaj, beni 5.55 alarmımdan bir dakika önce uykumdan uyardı ve üç hızlı titreşim en az sevdiğim kişinin çoktan uyandığını bildirdi. Neil McNair –rehberimdeki adıyla “McNIGHTMARE”– sinir bozucu bir şekilde dakikti. Bu, onun nadide iyi özelliklerinden biriydi.

Bir dizi sabah tehdidinin ikimizi de ilk derse geciktirdiği ikinci sınıftan beri, mesajlarla birbirimize sataşıyorduk. Geçen sene bir süreliğine olgun olan taraf olmaya karar vermiş ve odamı McNair’siz bir bölge yapmaya ant içmiştim. Yatağa girmeden önce telefonumu sessize alırdım ama yastığın altında parmaklarım, veremediğim kavgacı cevaplarla seğirirdi. Bana mesaj attığını düşünmekten uyuyamazdım. Beni oltaya getirdiğini. *Beklediğini.*

* (İng.) Kâbus. –çn

Neil McNair çalar saatim olmuştu, tabii eğer çalar saatlerin çilleri varsa ve sizin tüm özgüvensizliklerinizi biliyorsa.

Çarşafı geri attım, savaş için hazırdım.

ah, ağlamayı hâlâ bir zayıflık belirtisi olarak gördüğümüzü fark etmemişim

netleştirmek adına, beni sadece bir kere ağlarken gördüğünü belirtmek isterim ve bunun beni kesin olarak bir “ağlak” yaptığından pek emin değilim

Bir kitap için!

Teselli edilemez hâldeydin.

buna duygu derler

sana da bir (!) tanesini hissetmeni şiddetle öneririm

Ona göre, kitap okurken hissetmeniz gereken tek şey üstünlük duygusuydu. O, tüm Gerçek Edebiyatın ölü beyaz adamlar tarafından yazıldığına inanan türden bir insandı. Eğer yapabilseydi, Hemingway’i son bir kokteyl için hayata döndürür, Fitzgerald ile bir puro içer, Steinbeck ile insan varlığının doğasını incelerdi.

Rekabetimiz, (küçük) bir jüri heyetinin onun kompozisyonunu, bizi en çok etkileyen kitap hakkında okul çapında yapılan bir yarışmanın birincisi ilan ettiği birinci sınıfa kadar dayanıyordu. Ben ikinci olmuşum. McNair tüm özgünlüğüyle *Muhteşem Gatsby*’yi seçmişti. Ben ise en sevdiğim Nora Roberts eseri olan *Beyaz Düşler*’i seçmiştim; kendisi kazanmasına rağmen bir *aşk romanı* ile ikinci gelmemem gerektiğini ima ederek küçümsediği bir seçimdi. Bu türden bir tanesini bile okumamış biri için oldukça geçerli bir tutumdu.

O zamandan beri ondan nefret ediyordum fakat değerli bir rakip olduğunu inkâr edemezdim. O kompozisyon yarışması, bir sonraki şansında ne olursa olsun onu yenmek için daha azimli olmamı sağlamıştı ve birinci sınıf temsilcileri için yapılan bir seçimde yenmiştim de. O da tarih dersinde bir müzakerede beni zar zor köşeye sıkıştırarak karşılığını vermişti. Bu yüzden ben de çevre kulübü için ondan daha fazla teneke kutu topladım ve rekabetimizi daha da güçlendirdim. Sınav puanlarını ve genel not ortalamalarını karşılaştırdık ve okul projelerinden beden eğitimi dersindeki barfiks yarışmalarına kadar her konuda çarpıştık.

Birbirimizi yenmeye çalışmaktan vazgeçemeyecek gibiydik... şu âna kadar.

Bu hafta mezuniyetten sonra bir daha onu görmeyecektim. Daha fazla sabah mesajı yoktu, uykusuz geceler yoktu.

Neredeyse özgürdüm.

Telefonumu komodeye, günlüğümün yanına bıraktım.

Günlüğüm, gecenin bir yarısı yazdığım bir cümleyle açıldı. Daha yakından bakıp gece ikideki saçmalığımın gün ışığında anlam kazanıp kazanmayacağını görmek için lambayı açtım ama oda hâlâ karanlıktı.

Yataktan kalkıp tavan lambasını denemeden önce kaşlarımı çatarak düğmeye birkaç kere daha bastım. Olmadı. Bütün gece yağmur yağmıştı, bir haziran fırtınası minik dalları ve çam iğnelerini evimize savurmuştu, yani rüzgâr, bir elektrik hattını koparmış olmalıydı.

Tekrar telefonumu kaptım. Yüzde yirmi şarjı kalmıştı.

(Ve McNair'den bir cevap yoktu.)

"Anne?" diye seslendim, hızla odamdan çıkıp aşağı inerken. Anksiyete, sesimi normalden bir oktav daha yükseltmişti. "Baba?"

Annem kafasını ofisten çıkardı. Turuncu gözlüğü burnunun üzerinde yamuk bir şekilde duruyordu ve -bana miras kalan- uzun koyu bukleleri normalden daha da vahşilerdi. Onları to-

parlamanın imkânı yoktu. Hayattaki iki büyük düşmanım: Neil McNair ve saçlarım.

“Rowan?” dedi annem. “Neden uyanıksın?”

“Sabah... oldu?”

Gözlüğünü düzeltti ve saatine baktı. “Galiba bir süredir buradayız.”

Penceresiz ofis, üzeri kırmızı mürekkeple çizilmiş kâğıt yığınlarını aydınlatan devasa masadaki birkaç mum haricinde karanlıktı.

“Mum ışığında mı çalışıyorsunuz?” diye sordum.

“Zorundaydık. Tüm sokakta elektrikler kesik ve biz son teslim günündeyiz.”

Ebeveynlerim, yazar-illüstratör ikilisi Jared Roth ve Ilana García Roth, pek mümkün olmayan hayvan dostlukları hakkındaki resimli kitaplardan, Riley Rodriguez adında eşikergen* bir paleontolog hakkındaki çocuk kitabı serisine kadar otuzdan fazla kitabı birlikte yazmışlardı. Annem, Mexico City’de Rus-Yahudi bir anne ve Meksikalı bir babanın çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Annesi bir Teksaslı ile yeniden evlendiğinde ve aileyi kuzeye taşıdığında on üç yaşındaymış. Üniversiteye gidip de Yahudi babamla tanışana kadar, yazları babasının ailesiyle birlikte Meksika’da geçirirmiş ve yazmaya başladıklarında (kelimeler: annem, resimler: babam), bir çocuğun her iki kültürü de nasıl benimseyebileceğini keşfetmek istemişler.

Babam arkasında belirdi, esniyordu. Üzerinde çalıştıkları kitap, Riley’nin hevesli bir pasta şefi olan küçük kız kardeşi hakkında bir yan hikâyeydi. Pastel renkli kekler, turtalar ve Fransız makaronları sayfalardan fışkırıyordu.

“Hey, Ro-Ro,” dedi, bana taktığı klasik isimle. Ben çocukken “row, row, Rowan your boat” şarkısını söylerdi ve bunların şarkının gerçek sözleri olmadığını öğrendiğimde yıkılmışım. “Son okul gününde bol şans.”

“Sonunda geldiğine inanamıyorum.” Gözlerimi haliya diktim, birdenbire gerginliğe kapılmışım. Okul dolabımı çoktan temizlemiş ve finallerimi sorunsuz halletmişim.

* 8-12 yaş arası çocuk. -çn

Bugün o kadar çok yapacak şeyim vardı ki gerginliğe ayıracak tek bir dakikam bile yoktu –öğrenci konseyi eş başkanı olarak, son sınıf veda toplantısını ben yönetiyordum.

“Aa!” Aniden uyanmış gibi bağırdı annem. “Tek boynuzlu atla bir fotoğrafa ihtiyacımız var!”

Sızlandım. Unutmalarını umut etmiştim. “Sonrayı bekleyemez mi? Geç kalmak istemiyorum.”

“On saniye. Ayrıca bugün yıllık imzalayıp oyunlar oynamayacak mıydın?” Annem omzuma dokunarak beni nazikçe ileri geri salladı. “Neredeyse tamamsın. Stres yapma.”

Bana her zaman omuzlarımda çok fazla gerilim taşıdığımı söylerdi. Otuz olduğumda omuzlarım muhtemelen kulak mememe değişiyor olacaktı.

Annem koridordaki dolabı altüst etti ve anaokulunun ilk gününde taktığım tek boynuzlu at şeklindeki sırt çantasıyla geri döndü. O ilk ilk-gün fotoğrafında tamamen neşe ve iyimserlikle doluydum. Anaokulunun son gününde bir fotoğraf çektiklerinde ise o sırt çantasını yakmak istiyormuşum gibi görünüyordum. Çok eğlenmişlerdi, o zamandan beri de okulun her ilk ve son gününde fotoğraf çekiyorlardı. Bu, çoksatan resimli kitapları *Unicorn Goes to School* için ilham kaynağı olmuştu. İlham kaynağı olduğum kitabı okuyan çocukların, hakkımda hiçbir fikri olmamasına rağmen o kitap sayesinde beni tanıyor olmaları oldukça garip geliyordu.

Hevessizliğime rağmen o sırt çantası beni her zaman gülümsetirdi. Tek boynuzlu atın zavallı boynuzu bir ipliğin ucunda sallanıyordu ve bir ayağı kayıptı. Kayışlarını gidebildiği yere kadar uzattım ve ebeveynlerim için ıstırap dolu bir poz verdim.

“Mükemmel,” dedi annem gülerek. “Gerçekten can çekiyor gibi görünüyorsun.”

Ailemle yaşadığım bu an, bugünün sonların günü olup olmayacağını merak etmeme neden oldu. Son okul günü, McNair'den son sabah mesajı, eskiyen sırt çantamla son fotoğrafım.

* (İng.) Tek boynuzlu at okula gidiyor. –çn

Her şeye veda etmeye hazır olup olmadığımın henüz emin değildim.

Babam saatine dokundu. “Şuna geri dönmeliyiz.” Bana bir el feneri fırlattı. “Böylece karanlıkta duş almak zorunda kalmazsın.”

Lisenin son duşu.

Belki de nostaljinin tanımı buydu: Önemsiz sayılması gereken şeyler hakkında duygusallaşmak.

■ ■ ■

Duştan sonra, saçımı kendi hâlinde kurumaya bırakmanın doğru düzgün bir şekil vereceğine güvenemediğimden nemli bir topuz yaptım. İlk denememde, likit göz kalemiyle kusursuz bir kedi gözü çizmiştim fakat sol tarafta vasat, minik bir dokunuşla yetinmek zorunda kaldım. Makyajla simetrik bir yüz yapmayı becerebilmek için her şeyimi verirdim.

Lisenin son kedi gözü, diye düşündüm ve sonrasında kendimi tuttum çünkü bir göz kalemi için ağlamaklı olursam, günün geri kalanını atlatmak için hiç şansım olmazdı.

Noktalama işaretleri ve büyük harfleriyle McNair, dünyanın en kötü oyunu Whac-A-Mole* gibi yeniden belirdi.

Sen şu elektriklerin kesildiği sokakta değil miydin?

Seni geç kaldı olarak işaretlemeyi hiç istemem... yoksa mükemmel katılım ödülünü kaybedersin.

Hiç ödül kazanmayan bir öğrenci konseyi (eş)başkanı var mı ki?

* Aniden çıkan köstebeklerin kafasına tokmak indirilerek puan kazanılan bir oyun. -çn

Günler öncesinden planladığım kombinim dolapta bekliyordu: Red Light'ın vintage bölümünde bulduğum, Peter Pan yakalı favori kolsuz mavi elbisem. Deneyip ellerimi ceplerine daldırdığımda, bunun benim olması gerektiğini biliyordum. Bir kere-sinde arkadaşım Kirby, tarzımı hippie kütüphanecinin 1950'lerin ev hanımıyla tanışması olarak tanımlamıştı. Vücudum, kadın dergilerinin "armut tipi" diye sınıflandırdığı büyük göğüslü ve geniş kalçalı tiptendi ve vintage kıyafetlerle, modern olanlarla uğraştığım gibi uğraşmama gerek kalmıyordu. Kombinimi diz üstü çorap, babet ve krem rengi bir hırka ile tamamladım.

Zarf gözüme iliştiğinde bir kulağıma basit bir altın top küpe takıyordum. Tabii, onu haftanın başında çıkarmıştım ve o zamandan beri karnımda korku ve heyecanın verdiği bir savaşı her gün bakıyordum. Çoğu zaman, korku kazanıyordu.

On dört yaşındaki hâlimin el yazısıyla –ki şu ankinden daha büyük ve yuvarlaktı– LİSENİN SON GÜNÜNDE AÇ yazıyordu. Dört yıl önce mühürlediğim ve o zamandan beri üzerinde sadece kısa bir an düşündüğüm bir tür zaman kapsülüydü. İçinde ne olduğundan sadece biraz emindim.

Şu anda onu okuyacak vaktim olmadığından günlüğüm ve yıllığımla birlikte koyu mavi JanSport'uma kaldırdım.

*nasıl dört yılın sonrasında benimle
dalga geçme yollarını bitirmedin acaba?*

Ne diyebilirim ki? Sen ilham için sınırsız
bir kaynaksın.

sen de migren için

"Ben gidiyorum, sizi seviyorum, bol şans!" Ön kapıyı kapatmadan önce, gelecek yıl bunu yapamayacak olmanın farkındalığıyla kalbim sızlarken ebeveynlerime seslendim.

Excedrin* ve Kleenex**, UNUTMA!

Çoğu Seattle garajı Cadılar Bayramı süslerimize zar zor yettiğinden arabam sokağın köşesine park edilmişti. İçeri girdiğimde telefonumu şarja taktım, bardak tutucudan bir tel toka çıkardım ve onu McNightmare'in kaşlarının arasına sapladığımı hayal ederek saçlarımın arasına daldırdım.

Sınıf birinciliğine çok yakındım. İlk mesajının bana oldukça yararlı bir şekilde hatırlattığı üzere, üç saatim vardı. Veda toplantısı sırasında Westview Lisesi müdürü birimizin adını söyleyecekti ve benim muhteşem-son-gün hayalimde o isim bendim. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum: Tüm rekabeti sona erdirecek olan o rekabet. Lise deneyimimi sarmalayacak kadife fiyonk.

İlk başta McNair o kadar yıkılacaktı ki bana bakamayacaktı bile. Omuzları çökecek ve kravatına bakacaktı, çünkü toplantı günlerinde hep giyinip kuşanırdı. Takım elbise içindeki bu ezik, fazlasıyla utanacaktı. Çillerinin altında solgun teni, kızıl saçlarına uyacak şekilde kızaracaktı. Yüzünden çok çilleri vardı. Bunca yılın sonrasında onu alt ettiğim gerçeğini kabullenirken kederin beş aşamasından geçecekti. Sonunda başardığımı o da görecekti.

Sonrasında son derece saygılı bir ifadeyle bana bakacaktı. Başını saygıyla eğecekti. "Bunu hak ettin," diyecekti. "Tebrikler, Rowan."

Bunu içtenlikle söyleyecekti.

* Bir migren ilacı. -çn

** Bir mendil markası. -çn

Seattle’da BU GECE Delilah Park ile tanışın!

Delilah Park Tanıtımı <updates@delilahpark.com>
gösterilmeyen alıcılara
12 Haziran, 06.35.

Günaydın, aşk âşıkları!

Sevilen yazar Delilah Park’ın kaleme aldığı,
dünya çapında büyük satış rakamlarına ulaşan
Gün Batımında Skandal kitabının imza turu, bu
akşam Seattle’s Books & More’da saat 20.00’de
devam ediyor. Onunla yüz yüze tanışma ve Şeker
Gölü çardağının on metrelik bir kopyasıyla fotoğraf
çekilme şansını kaçırmayın!

Ve ayrıca Delilah’nın şu anda indirimde olan kitabı
Gün Batımında Skandal’ı almayı unutmayın!

Öpücükler,

Delilah Park’ın tanıtım ekibi.

6.37

McNIGHTMARE:

Tiktak.

Gri gökyüzü yağmur tehdidiyle gürlüyor, sedir ağaçları rüzgâra karşı titriyordu. Kahve her zaman önceliğimdi, Two Birds One Scone* ise okul yolumun üstündeydi. Ailem devlet kurumları dışında alacağım eğitimi karşılamamızın hiçbir yolu olmadığını söylediğinden, yani on altı yaşıma bastığımdan beri orada çalışıyordum. Tüm hayatımı Seattle'da geçirmiş olsam da eğer yapabilirsem üniversite için buradan gitmek istemiştım her zaman. Burslar Boston'da Emerson isimli küçük bir sosyal bilimler okulundaki ilk dönemimin çoğunu kapsayacaktı. Two Birds'den aldığım para ise hepsini...

Kafe bir kuş kafesi gibi dizayn edilmişti ve plastik kuzgunlarla şahinler her açıdan sizi izliyordu. Küçük ekmekleriyle** ünlü değillerdi fakat bolca krem peynir kremasıyla süslenen ve sıcak servis edilen küçük bir bebek boyutundaki tarçınlı çörekleriyle ünlülerdi.

Tamamı kadınlardan oluşan Van Halen cover grubu Anne Halen'da geceleri çalabilmek için sabah çalışan, Seattle Üniversitesi'nden yakın zamanda mezun olmuş Mercedes, tezgâhın arkasından bana el salladı.

* Kafe ismi. -çn

** Scone. -çn

“Hey, hey,” dedi sabahın yedisi için fazla neşeli bir sesle. Çoktan gübrelenebilir bir bardak kapmıştı. “Ekstra kremalı fin-dıklı kahve?”

“Muhteşemsin. Teşekkür ederim.” Two Birds küçüktü ve var-diya başına iki kişi olmak üzere sekiz personel vardı. Mercedes ise favorimdi çünkü diğerlerinden daha güzel müzikler açıyordu.

Beklerken telefonum çınladı, Mercedes ise Heart’ın Greatest Hits albümüne eşlik ediyordu. Bunun McNair olduğuna emin-dim ama çok daha heyecan verici bir şeydi.

Delilah Park’ın imza günü aylardır takvimimde işaretliydi ama okulun-son-günlerinin ortasında, bir şekilde bu gece favori yazarımla tanışacağımı unutmuştum. Hatta bu haftanın başın-da çantama birkaç kitap atmıştım. Delilah Park, feminist kadın kahraman ve utangaç, tatlı erkek kahramandan oluşan roman-tizm kitapları yazıyordu. Yirmi yaşındayken ülkenin en iyi aşk romanı ödülünü kazandığı *Şeker Gölü Kadar Tatlı’yı*, *O Korunan Kalpler’i* ve *Beni Pohpohla’yı* bir çırpıda bitirmiştım.

Delilah Park bana günlüğümdeki karalamalarımın bir gün bir şeylere dönüşebileceğini düşündüren kişiydi. Fakat imzalanan ki-tapların birer aşk romanı olduğu imza gününe gitmek, dokuzun-cu sınıftaki kompozisyon yarışmasından sonra bıraktığım aşk ro-manlarını seven biri olduğumu kabul ettiğim anlamına geliyordu.

Hatta belki de aşk romanı yazan biri olduğumu kabul ettiğim...

İşte ikilemim de buydu: Benim tutkum en iyi ihtimalle bir başkasının mahcup zevkiydi. Tüm dünya, diğer çoğu medya-nın yapmadığı şekilde kadınları merkeze alan bu şeyi küçüm-semek için fırsat kolluyordu. Aşk romanları, milyon dolarlık bir endüstri olmasına rağmen can alıcı noktaydı. Ailem bile saygı duyamıyordu. Annem onlara birden fazla kez “çöp” demişti ve babam kitaplığında yer kalmadığı için bir kutu aşk romanımı Goodwill’e götürmüş ve onları aramayacağımı düşünmüştü. Neyse ki onu tam da kapıda yakalamıştım.

* Kâr amacı gütmeyen kuruluş. -çn

Bugünlerde okuduğum çoğu şeyi saklamak zorundaydım. Bir noktada aileme söyleyeceğimi göz önünde bulundurarak, romanımı gizlice yazmaya başlamıştım. Fakat bitmesine sadece birkaç bölüm kalmıştı ve hâlâ haberleri yoktu.

Mercedes, “Tüm Seattle’ın en iyi fındıklı lattesı,” dedi kahveyi bana sunarak. Işık, yüzünde asla elleyemeyeceğim altı piercine çarpıyordu.

“Bugün çalışıyor musun?”

Kafamı salladım. “Okulun son günü.”

Sahte bir nostaljik havayla elini kalbine götürdü. “Ah, okul. Sevgiyle hatırlarım. Ya da en azından arkasında arkadaşlarımla gizlice ot tıttırırken tribünlerin nasıl göründüğünü...”

Mercedes benden ücret almamıştı ama yine de bahşış kutusuna bir dolar bıraktım. Ayrılırken mutfağın yanından geçerek hızlıca kafenin sahibi ve başaşıcsısı olan Colleen’i selamladım.

Kırk-Beşinci cadde boyunca bulunan trafik ışıkları her kavşağı dört yol ağızı hâline getirmişti. Okul 07.05’te başlıyordu. Okulu neredeyse kaçıracaktım ve telefonumun ne kadar çok aydınlandığına bakılırsa bu durum McNair’ı zevkten dört köşe edecekti. Durduğumda Kirby ve Mara’ya trafikte kaldığıma dair bir sesli mesaj gönderdim ve yağmurlu-gün şarkılarıma, yani her zamanki gibi The Smiths’e eşlik etmeye devam ettim. Portland’daki evinde Hanuka ve Fısıh bayramlarını geçirdiğimizde The Smiths şarkılarını durmaksızın çalan, yeni-akım takıntılı bir teyzem vardı. Kasvetli havalara Morrissey’nin şarkı sözlerinden daha fazla yakışan bir şey olamazdı.

Hatta Boston’da, karla kaplı kampüste, üzerimdeki denizci montu ve örgü bir şapkaya sıkışmış saçlarımla dolaşırken kulağımda çınlayan The Smiths şarkılarının beni nasıl hissettireceğini merak ederdim.

Önümdeki kırmızı SUV birkaç santim ilerideydi. İki buçuk santim. Bu gece yaşanacaklar zihnimde belirliyordu. Başım dik bir şekilde kitapçıya giriyordum ve annemin beni her zaman azarladığı o gergin omuzlarımdan eser yoktu. İmza masasında

Delilah'ya ulaştığımda birbirimizin elbiselerine karşılıklı iltifat ediyorduk ve ona kitaplarının hayatımı nasıl değiştirdiğini anlatıyordum. Konuşmamızın sonunda ise benden taşan yeteneği görüyor ve bana hocalık yapıp yapamayacağını soruyordu.

Çarpışmayla birlikte sıcak kahve elbisemin önüne sıçrayana kadar önümdeki arabanın freni köklediğini fark etmemiştim.

“Ah, kahretsin.” Geriye savrulmanın şokundan çıktıktan sonra birkaç derin nefes aldım, beynimin Delilah’ın beni davet ettiği sadece-yazarlar partisinde sıkışıp kaldığı anlarda yaşananları sindirmeye çalışıyordum. Metallerin çarpışmasının sert sesi kulaklarımda çınlıyor ve arkamdaki araba kornasına basıyordu. *Ben iyi bir sürücüyüm!* demek istedim onlara. Daha önce hiç kaza yapmamıştım ve hız sınırına da her zaman uyardım. Belki paralel parkta iyi olmayabilirdim ama şu an aksini gösteren kanıtlara rağmen iyi bir sürücüydüm. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin.”

Kornalar devam ediyordu. SUV'nin sürücüsü kolunu camdan uzatmış ve onu sokağa kadar takip etmemi işaret etmişti, ben de dediğini yaptım.

Emniyet kemerini yokladım ve kahve göğsümden akarak kucağında birikiyordu. Sürücü, arabasının arkasına doğru ilerledi ve midemde oluşan düğüm daha da büyüdü.

Balodan bir hafta önce beni terk eden çocuğa arkadan çarpmıştım.

“Çok özür dilerim,” dedim arabadan tökezleyerek inerken. Sonrasında ise, “Hımm. Yeni araba mı aldın?” demiştim çünkü bu arabayı ilk kez görmüştüm.

Spencer Sugiyama kaşlarını çattı. “Geçen hafta.”

Arabadaki hasarı kontrol eden Spencer'ı inceledim. Yüzünün yarısını kapatmış siyah uzun saçlarıyla belli belirsiz çizilmiş arabasının yanında diz çökmüştü. Benimkinin ise ön tamponu ezilmiş ve plakası bükülmüştü. Gri ve tamamen sıkıcı, bir türlü kurtulamadığım garip bir kokuya sahip eski bir Honda Accord. Yine de benimdi ve tamamen geçen yaz kazandığım Two Birds One Scone paramla ödenmişti.

“Bu da ne, Rowan?” Bu senenin başında bir tarih projesinde eş olduğum yardımcı baş klarnetçi Spencer, tüm cevaplar bendeymiş gibi bana baktı. Benden korkmuş gibiydi. Şimdi koyu gözleri hüsrana ve belki de artık birlikte olmadığımızdan rahatlamayla dolmuştu. Hiçbir zaman baş klarnetçi olamaması bana büyük bir zevk veriyordu. (Ve evet, uğraşmıştı.)

“Bilerek yaptığımı mı düşünüyorsun?” Söylemeye gerek yok, ayrılığımız pek de sevecen olmamıştı. “Birden durdun!”

“Burası dört yol ağzı! Neden bu kadar hızlı gidiyordun?”

Açıkçası Delilah’dan bahsetmiyordum. Kazanın çoğunlukla benim hatam olması olasıydı.

Spencer benim ilk ilişkim değildi ama en uzun ilişkimdi. Birinci ve ikinci sınıfta bir haftalık erkek arkadaşlarım olmuştu, okulda göz teması kurmanın fazla garip olacağından mesaj üzerinden biten ilişkilerdendi. Üçüncü sınıfın sonunda herkesi güldürebilen ve partilemeyi biraz fazla seven tenisçi Luke Barrows’la çıkmıştım. Onu sevdiğimi sanıyordum fakat bence asıl sevdiğim onun yanındayken hissettiklerimdi. Eğlenceli, çılgın ve güzel, beş paragraflık kompozisyonlardan hoşlanan ve aynı zamanda bir arabanın arka koltuğunda oynamayı seven bir kız gibi hissediyordum. Sonbaharda okul başladığında ayrılmıştık. Tenise odaklanmak istemişti ve ben de üniversite başvurularına daha fazla zaman harcayabileceğimden mutluydum. Hâlâ koridorda karşılaştığımızda birbirimize selam veriyorduk.

Aslına bakılırsa, Spencer karışık biriydi. Onu lise yıllarımdaki kusursuz erkek arkadaşım olarak hayal etmiş, ileride, arkadaşlarımla berbat isimli kokteyller eşliğinde anıp, kahkahalar atacağımız o kişi olmasını ummuştum. Hatta ortaokul yıllarımdan beri böyle bir hayalim vardı: Liseye geçtiğimde İngilizce dersinde arkamda oturup omzumu dürtecek, mahcup bir şekilde benden kalem isteyecek ve böylece hayalimdeki o kusursuz erkekle tanışıp, sevgili olacaktık.

O sevgiliyi bulmak için artık zamanım tükeniyordu ve eğer beraber yeterince zaman geçirirsek Spencer ile o noktaya gelebi-

leceğimizi düşünmüştüm. Fakat o içine kapanık davranıyordu ve bu da beni yapışkan biri yapıyordu. Luke ile büründüğüm kişiyi ne kadar seviyorsam, Spencer ile büründüğüm kişiyi o kadar sevmiyordum. Özgüvensiz hissetmekten nefret ediyordum. Çözümün ayrılmak olduğu gün gibi ortadaydı ama ben bir şeylerin değişeceğini umarak dayanmıştım.

Spencer cüzdanından sigorta kartını çıkardı. "Bilgilerimizi birbirimize vermemiz gerekiyor, değil mi?"

Bunu babamın sürücü eğitiminden belli belirsiz hatırladım. "Doğru. Evet."

Spencer'la her zaman bu kadar berbat değildi. İlk kez seks yaptığımızda bana çok uzun bir süre sarılmış ve beni değerli ve özel bir şey olduğuma ikna etmişti. Ayrılırken, "Belki arkadaş kalabiliriz," demişti. Tam bir korkak ayrılığı. Benden kurtulmak istiyor ama aynı zamanda ona sinirli kalmamamı istiyordu. Bunu okulda, tam da öğrenci konseyi toplantısından sonra yapmıştı. Üniversiteye bir kız arkadaşla başlamak istemediğini söylemişti. Toplantıyı ayarlamadan önce, "Spencer'la ayrıldık," dedim McNair'e. "Yani önümüzdeki kırk dakika boyunca bana pislik gibi davranmazsan memnun olurum."

Ne beklediğimi bilmiyordum. Spencer'ı tebrik etmesini mi? Bunu hak ettiğimi söylemesini mi? Ama yüz hatları yumuşayarak daha önce hiç görmediğim ve adını tam olarak koyamadığım bir ifadeye bürünmüştü. "Peki," demişti. "Ben... üzgünüm."

Özür dilemek onun sesinde oldukça yabancı kalıyordu fakat ben bunun üzerinde duramadan toplantıya başlamıştık.

"Gerçekten arkadaş kalabilmeyi ummuştum," dedi Spencer, birbirimizin sigorta kartlarının fotoğrafını çektikten sonra.

"Facebook'ta öyleyiz."

Göz devirdi. "Demek istediğim bu değil."

"Ne demek istiyorsun ki?" Arabamda arkama yaslandım, sonunda şimdi bir kapanış yapıp yapamayacağımızı merak ediyordum. "Birbirimize üniversite ders programımızı mı atacağız? Eve tatile geldiğimizde birlikte film mi izleyeceğiz?"

Duraksadı. “Muhtemelen hayır.”

Yani bu bir kapanış değildi.

Ben uzun bir süre sessiz kalınca, “Okula gitmeliyiz,” dedi. “Zaten geç kaldık, muhtemelen okulun son gününde umursamayacaklar.”

Geç kaldık. *McMesajlar*’ın telefonumda beni beklediğini düşünmek bile istemiyordum.

Cüzdanıma geri koymadan önce sigorta kartımı hafifçe salladım. “Galiba seninkiler benimkileri arayacak. Ya da her neyse.”

Ben motoru çalıştıramadan hızlıca gitti. Ailemin henüz bunu bilmesine gerek yoktu, özellikle son teslim günlerindeyken. Çarpışmadan ya da konuşmadan, hangisinden bilmiyorum, hâlâ titriyordum. Omuzlarımı rahatlatmaya çalıştım. Gerçekten çok fazla gerilmişlerdi.

Eğer aşk romanlarının içinde olsaydım, hem barı olan hem de inşaatta yarı zamanlı çalışan, elleri yetenekli tatlı bir adamla kaza yapardım. Aşk romanlarındaki çoğu erkek kahraman, ellerinin maharetiyle ön plana çıkardı.

Spencer’la yeteri kadar sabredersem onun o adama ve aramızdaki şeyin de aşka dönüşeceğine kendimi ikna etmiştim. Romantizmi sevsem bile ruh eşi kavramına hiçbir zaman inanmazdım. Her zaman gerçek olmayan bir şey gibi geliyordu, erkek hakları aktivizmi gibi. Aşk anlık ya da birden olan bir şey değildi; çaba, zaman ve sabır gerektirirdi.

Muhtemelen hiçbir zaman kurgusal sahil kasabalarında yaşayan o kadınlar gibi şanslı olamayacağım bir gerçektir. Ne var ki bazen özlediğim bir şey için değil ama hiç tanımadığım bir şey için acı çekmek gibi garip bir hisse kapılıyordum.

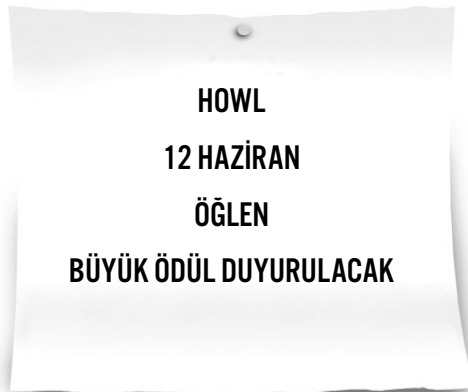
■ ■ ■

Westview Lisesi’ne yaklaşırken tekrar yağmur yağmaya başladı çünkü burası Seattle’dı. İlk ders çoktan başlamıştı ve itiraf etmeliyim ki kibrim dakik olma ihtiyacımdan çok daha güçlüydü. Çoktan geç kalmıştım. Birkaç dakika daha sorun olmazdı.

Tuvalete ulaşıp aynadaki yansımanı net bir şekilde gördüğümde neredeyse soluğum kesildi. Kahve lekesi bir göğsümü tamamen, diğerinin de yarısını kaplamış şekildeydi. Elbiseme biraz sabun ve su dökerek tüm gücümle ovdum ancak beş dakika geçtikten sonra bunun hiçbir işe yaramadığını fark ettim. Leke hâlâ oldukça kahverengiydi ve tek yaptığım birinci kattaki tuvalette üstümü başımı çekiştirmek olmuştu.

Artık bu benim muhteşem son gün kombinim değildi ama elimdeki tek şeydi. Çocuk emziriyormuşum gibi görünmemesi için kâğıt havluyla elbisenin nemini aldım ve hırkamı lekeyi en iyi şekilde saklayabilecek şekilde ayarladım. Parmaklarımla sağa sola tarayarak kâküllerimi karıştırdım. Onları uzatıp uzatmama konusunda hep kararsızdım. Şu an kaşlarıma değerek beni rahatsız edecek kadar uzunlardı. Belki üniversite için onları kesebilir, Bettie Page tarzını deneyebilirdim.

Aynadaki görüntüde arkamda bir şey, büyük harfli kırmızı bir poster gözüme çarptığında kıpırdanmayı neredeyse bırakmıştım.

Sabah koşuşturmacasında aklımdan geçenlerden biri de buydu. Howl mezun olan son sınıflar için Westview Lisesi geleneğiydi. Oyun kısmen Suikastçı, kısmen de define avından oluşur. Oyuncular, onlara Seattle'da yol gösteren bilmeceleri çözmeye çalışırken birbirlerini kovalarlar. İpuçlarını ilk tamamlayan ise para ödülünü kazanır. Her yıl öğrenci konseyindeki üçüncü sınıflar tarafından mezun olanları uğurlamak için ayarlanır ve geçen sene McNair ve ben bu oyunu organize etmeye çalışırken neredeyse birbirimizi öldürecektik. Tabii ki ben de oynayacaktım ama toplantı geçene kadar buna kafa yoramazdım.

Tuvaletten çıktığımda ikinci ve üçüncü sınıftaki İngilizce öğretmenim Bayan Grable, koridorun karşısındaki öğretmenler odasından aceleyle çıktı.

"Rowan!" dedi gözlerindeki ışıqla. "Bizi bırakacağına inanmıyorum!"

Daha yirmilerinin sonlarında olması gereken Bayan Grable, okuma listemizin çoğunluğunun kadınlardan ve farklı ırklara mensup yazarlardan oluşmasını sağlamıştı. Onu seviyordum.

"Her güzel şeyin bir sonu vardır," dedim. "Lisenin bile."

Güldü. "Belki de bu şekilde düşünen favori beş öğrencimden birisin. Sana bunu söylememeliyim fakat" –eğildi ve büyük bir sır veriyormuşçasına eliyle ağzını kapattı– "sen ve Neil favori öğrencilerimsiniz."

İşte tam da o anda kalbim yerinden çıkmıştı. Westview'da daima McNair ile ikili bir rekabet hâlindeydik. Tek nefeste birlikte anılmadığımız tek bir yıl bile yoktu; Rowan, Neil'e; Neil, Rowan'a karşı... Yılın başında ikimizin de aynı sınıfta olduğunu gören öğretmenlerimizin yüzündeki ifadenin korkudan saf bir neşeye geçişini gözlemlemiştim. Öğretmenlerin çoğu rekabetimizi eğlenceli bulur, tartışmalarda bizi birbirimize düşürür ve projelerde bizi eşleştirdi. Sınıf birinciliğini bu kadar çok istememin sebebi ise liseyi birbiriyle savaşılan ikiliden biri olarak değil, kendim olarak bitirmek istememdendi.

Kendimi Bayan Grable’a gülümsemek için zorladım. “Teşekkürler.”

“Emerson’a gidiyorsun, değil mi?” diye sordu, kafamı aşağı yukarı salladım. “Kompozisyonların hep parlaktı. Ailenin izinden gitmeyi mi planlıyorsun?”

Evet demek ne kadar zor olabilirdi?

Tabii ki insanların aşk romanlarına vereceği tepki konusunda endişeleniyordum fakat insanlar büyüdüğümde ne olacağını sorduğunda omuzlarımı geren bir başka korku daha vardı. Yazar olma hayali sadece kafamda kaldığı sürece yeterince iyi olmama potansiyeli gerçeğiyle yüzleşmek zorunda değildim. Kafamda tek eleştirmenim bendim. Dışarıda ise herkes...

Kendimi bir yazar olarak tanımlar tanımlamaz Ilana ve Jared’ın kızı olmanın getirdiği beklentiler olacaktı. Eğer bir şekilde o beklentileri karşılayamazsam, karmaşık ve kusurluysam ve hâlâ öğreniyorsam, yargılanışım ailemin ayak hastalıkları uzmanı, şef ya da istatistikçi olmasından çok daha sert olurdu. İnsanlara bunu söylemek bunda iyi olabileceğimi –bunda çok iyi olabileceğimi– düşündüğüm anlamına gelirdi ve bunun doğru olmasını ne kadar istersem isteyeyim, iyi olamama ihtimalimden ödüm kopuyordu.

En azından kimse benden hangi bölümü okuyacağımı bilmemi beklemiyordu, bu yüzden çoğunlukla mükemmel yaratıcı yazarlık programı için Emerson’ı seçerken ne okuyacağımı soran insanlara, “Henüz emin değilim,” diyordum. Hiçbir zaman ailemin izinden gideceğimi düşünmemiştim ama işte burada, parmaklarımın bir kitap kapağındaki isminin üzerinde dolaştığını hayal ediyordum. Tercihen parlak ve kabarık bir yazı stiliyle.

“Belki,” dedim sonunda. Bu kulağa yarı-itiraf gibi geliyordu fakat mezuniyetten sonra bir daha Bayan Grable’ı görmeyeceğim gerçeğiyle bunu meşrulaştırıyordum. Kelimeleri seven biri olsam da bazen konuşmak konusunda pek iyi olamayabilirdim.

“Eğer biri bir kitap çıkaracaksa bu sen olurdun! Tabii, Neil seni yenmeyi başaramazsa.”

Olabildiğince kibar bir şekilde, “Sınıfa geçmeliyim,” dedim.

“Tabii, tabii,” dedi ve koridorda devam etmeden önce beni kollarıyla sarmaladı.

Bugün birçok son vardı ve belki de en önemlisi bugünün en nihayetinde McNair’ı geçebileceğim son gün olmasıydı. Okul birincisi olarak bu akademik savaşıma bir son verecektim. Westview Lisesi birincisi Rowan Luisa Roth olarak son noktayı koyacaktım. Hiçbir virgül, hiçbir “ve” olmadan. Sadece ben.

İçimde yatan kuralcılık beni sınıf yerine ana ofise yönlendirmişti. Son gün bile olsa geç kalma belgem olmadan sınıfa girersem kötü hissedecektim. Ofise vardığımda kapıyı iterek açtım, omuzlarımı dikleştirdim ve Neil McNair ile yüz yüze geldim.

Rowan Roth, Neil McNair’a Karşı: Kısa Bir Tarihçe

BİRİNCİ SINIF, EYLÜL

Her şeyi başlatan şey kompozisyon yarışmasıydı. Okulun ilk haftasında, bizi yaz tatilinden dönüşte karşılamak için duyurulmuştu. Sınıfın en iyi yazarı olmaya alışkındım. Ortaokul boyunca böyleydim ve sanırım aynı şekilde cılız, fazla çilleri olan bir kızıl kafa da kendi okulunda aynı pozisyondaydı. Birincilik, McNair ve onun çok sevgili Fitzgerald’ı, ikincilik ise Roth... Sırada ne olursa olsun onu yenmeye ant içmiştim.

BİRİNCİ SINIF, KASIM

Öğrenci konseyi başkanı, birinci sınıf temsilcisi olmak üzere gönüllüler bulmak için sınıfları geziyordu. Liderlik gelecekteki üniversite başvurularımda iyi görüneceğinden ve burslara ihtiyacım olduğundan başvurmuştum. McNair da öyle. Bunu gerçekten istediğinden ya da beni daha fazla kızdırmak isteyip istemediğinden emin değilim. Yine de üç oyla ben kazandım.

İKİNCİ SINIF, ŞUBAT

Danışmanı, aldığımız ileri derslerimiz için programımızda boşluğa ihtiyacımız olduğuna ikna etmeye harcadığımız saatlere rağmen, ikimiz de beden eğitimi için spor salonuna gitmek zorunda bırakılmıştık. İkimiz de ayak parmaklarımıza bile dokunamıyorduk fakat ben bir buçuk tane çekebilirken McNair üç sınav çekebiliyordu. Kolları şekilsizdi, bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlayamıyordum.

İKİNCİ SINIF, MAYIS

McNair, SAT[™] sınavından mükemmel bir şekilde 1600 puan aldı ve ben 1560 aldım. Diğer ay tekrar sınava girdim ve 1520 aldım. Tek bir kişiye bile söylemedim.

* Amerika’da üniversite eğitimi almak için girilmesi gereken sınav. -çn

ÜÇÜNCÜ SINIF, OCAK

İleri kimya öğretmenimiz bizi laboratuvar ortağı yaptı. Bir dolu tartışmadan, kimyasal sızıntılardan ve çoğu benim hatam olan, bu bilgiyi mezara taşıyacağım, (küçük) bir yangından sonra bizi ayırdı.

ÜÇÜNCÜ SINIF, HAZİRAN

Öğrenci konseyi başkanlığı seçimlerinde oylar muhteşem bir şekilde ikiye bölünmüştü. İkimiz de taviz vermemiştik. İstemeye istemeye eş başkan olduk.

SON SINIF, NİSAN

Üniversite kabulleri gelmeden önce kimin daha çok “evet” alabileceğini görmek için ona meydan okudum. McNair bunun yerine yüzdeleri karşılaştırmayı önerdi. İkimizin de tercihleri fazla tuttuğunu göz önünde bulundurarak kabul ettim. Ben başvurduğum on okuldan yedisine kabul edilmiştim. Hepsinin süresi dolduktan sonra düzenbaz ve aşırı özgüvenli McNair’ın sadece bir tanesine başvurduğunu öğrendim.

Kabul edilmişti.

7.21

“**ROWAN ROTH.**” En kötü kâbusum önümdeki masanın arkasından seslendi. “Sana bir şey aldım.” McNair ile olan her tartışma maçından önce olduğu gibi kalp atışlarım hızlandı. Ders sırasında onun bir ofis asistanı olduğunu (diğer adıyla yalaka 101 — lütfen, ben bile bunda daha iyiyim) unutmuştum. Toplantıya kadar onu telefonuma hapsetmeyi umuyordum.

Ellerini önünde birbirine kenetlemişti ve düşmanlarının kemiklerinden yapılma bir tahtta oturan şeytani bir krala benziyordu. Kumral saçları sabah duşundan ya da yağmurdan ıslanmıştı ve tıpkı öngördüğüm gibi toplantı-günü takımlarından birini giymişti: siyah ceket, beyaz gömlek, hayatımda gördüğüm en sıkı, en sert mavi desenli kravat. Yine de kusurlarını hemen fark edebiliyordum: Pantolonu yarım santim kısa ve kolları yarım santim uzundu. Gözlüğünün sol camında parmak izi lekesi, kulağının arkasında ise düzgün durmayan inatçı bir tutam saç vardı.

Yüzü... yine de yüzü en kötü kısımdı, dudakları dokuzuncu sınıftaki kompozisyon yarışmasından sonra mükemmelleştirdiği bir sırtışla kıvrıldı.

Ben cevap vermeden önce ceketinin iç cebine ulaştı ve bana bir seyahat paketi Kleenex fırlattı. Ciddi bir el-göz koordinasyonu eksikliği olmasına rağmen neyse ki yakalayabilmişim.

“Zorunda değildin,” dedim ruhsuz bir şekilde.

“Sadece dönemimizin son gününde eş başkanımı kolluyorum. Bu fırtınalı sabahta seni ofise getiren nedir?”

“Neden geldiğimi biliyorsun. Sadece bana bir izin belgesi ver. Lütfen.”

Kaşlarını çattı. “Tam olarak ne tür bir izin belgesi istiyorsun acaba?”

“Ne tür olduğunu da biliyorsun.” Salağa yatmaya devam ederek omuz silktiğinde eğildim ve derin, dramatik bir şekilde onu selamladım. “Ah McNair, ana ofisimizin lordu,” diye melodram akan bir sesle söylendim, sorusunu olabildiğince tiksindirici bir şekilde cevaplamaya niyetliydim. Eğer bunu bir prodüksiyona dönüştürecekse, ben de oynayacaktım. Ne de olsa onunla uğraşmak için sadece son birkaç şansım vardı. Hâlâ yapabiliyorken biraz saçmalayabilirdim. “Son bir dileğimi bana bahşetmenizi tevazu ile rica ediyorum; kahrolası bir izin belgesi.”

Masanın çekmecesinden bir yığın yeşil geç kalma izin belgesi almak için sandalyesini çevirdi, havanın otuz derece olduğu bir gündeki akça ağaç şurubu hızında hareket ediyordu. McNair ile tanışana dek sabrın fırsat buldukça gereceği ve eğip bükeceği fiziksel bir parçam gibi hissettireceğini bilmiyordum.

“Bu, *Yeni Bir Umut*’un ilk yirmi beş dakikasında Prenses Leia’nın aslında İngiliz olduğunu fark etmeden önceki hâlinin taklidi miydi?” diye sordu. Ona kafası karışmış bir bakış attığımda sanki yaptığı referansı anlayamayışım ona moleküler düzeyde bir acı çektiriyormuş gibi dilini şıklattı. “Eski *Yıldız Savaşları* repliklerinin seninle boşa gittiğini unutup duruyorum, Artoo.”

Aliterasyonlu ismim yüzünden bana R2-D2’den esinle Artoo ismini takmıştı ve filmleri hiç izlememiş olsam da R2-D2’nun bir çeşit robot olduğunu anlamıştım. Belli ki bu bir hakaretti ve onun seriye olan takıntılı ilgisi bir ihtimal ortaya çıkacak olan izleme hevesimi de öldürüyordu.

“Çoğu şeyin seninle boşa gidişine bakınca oldukça adil görünüyor,” dedim. “Mesela zamanım. Her hâlükârda, mümkün olduğunca yavaş ol.”

* Yıldız Savaşları filminde bir robot. -çn

Hiçbir zaman haince olmamasına rağmen sabotaj, başından beri rekabetimizin bir parçasıydı. Bir ara USB sürücüsünü kütüphanede bir bilgisayarda unutmuştu ve ben de onu dubstep müzikleriyle doldurmuştum. Bunu, yemekhanenin gizemli acı sosunu ekstra kredi kazanma ihtimalim olan matematik ödevime döktükten sonra yapmıştım. Ve benim kişisel favorim ise McNair'ın dolap şifresi karşılığında hademeye çocukları için anne ve babamın imzalı kitap setini rüşvet verdiğim zamandı. Şifresini değiştirdikten sonraki çabalamasını izlemek paha biçilemezdi.

"Beni sınama. Çok daha yavaş olabilirim." Bunu kanıtlamak istercesine bir tükenmez kalemin kapağını açması tam on saniye sürdü. Bu gerçek bir performanstı ve masanın üzerinden atlayıp kalemi elinden kapmamak için tüm irademi zorluyordum. "Sanırım bu mükemmel katılım ödülünü alamadığın anlamına geliyor," dedi adımı yazarken.

Ellerinde bile çiller vardı. Bir keresinde öğrenci konseyi toplantısında canım sıkılmıştı ve yüzündeki tüm çilleri saymaya çalışmıştım. Yüze geldiğimde toplantı bitmişti fakat ben hâlâ saymayı bitirmemiştim.

Kendimi tatlı olduğumu umduğum bir şekilde gülümsemeye zorlayarak, "Tek istediğim okul birinciliği," dedim. "İkimiz de biliyoruz ki daha düşük ödüllerin hiçbir anlamı yok. Fakat senin için iyi bir teselli ödülü olacak. Sertifikayı duvarında yüzümü yapıştırdığın dart tahtasının hemen yanına asabilirsin."

"Odamın nasıl olduğunu nereden biliyorsun?"

"Gizli kameralar. Her yerde."

Homurdandı. "Gecikme nedeni" kısmına ne yazdığını görmek için uzandım.

Elbisesini kahverengiye boyamaya çalışmış ve ilginç bir şekilde başarısız olmuş.

"Cidden bu gerekli miydi?" Hırkamı elbisemin ve işte göğüslerim burada! diye bağırان kahve lekesinin üzerine sıkıca geçirdim. "Trafikte kaldım. Mahallede elektrikler yoktu." Ona kazardan bahsetmemiştim.

MAZERETSİZ yazan kutuyu kontrol etti ve izin belgesini ortadan yırtarak desteden ayırdı. “Eyvah,” dedi kendini pek de kötü hissetmediğini belirten bir ses tonuyla. “Galiba başka bir tane yazmalıyım.”

“Güzel. Olmam gereken başka bir yer de yok zaten.”

“Artoo, bu bizim son günümüz,” dedi ve elini kalbine götürdü. “Birlikte geçirdiğimiz bu değerli anların kıymetini bilmeliyiz. Aslında” –süslü bir kalem için ceketinin iç cebine ulaştı– “Bu, el yazımı geliştirmek için muhteşem bir an olabilir.”

“Ciddi olamazsın.”

Gözlerini kırpmadan ince oval gözlüklerinin üzerinden bana bir bakış attı. “Tıpkı Ben Solo gibi, asla el yazısı hakkında şaka yapmam.”

Hiç kuşkusuz bu benim kötü adam olarak çıkış hikâyesi olacaktı. Kalemin ucunu kâğıda bastırdı ve tekrar adımın harflerini yazmaya başladı. Gözlüğü burun kemerinden aşağı kayıyordu. McNair’ın konsantre olmuş yüzü hem komik hem korkutucuydu: dişleri birbirine bastırılmış ve çenesi sıkılmış, ağzı hafifçe bir yana doğru buruşmuş... Takım elbise onu tıpkı bir muhasebeci, sigorta satıcısı ya da diğer firmalara yazılım yapan düşük seviyeli bir yönetici gibi sert ve katı gösteriyordu. Onu daha önce hiç, bir partide görmemiştim. Bir film izleyecek kadar gevşemiş olduğunu hayal bile edemiyordum. Yıldız Savaşları’nı bile.

“Gerçekten etkileyici. İyi iş.” Alaycı bir tavırla söylendim fakat sahiden de adım narın siyah mürekkeple iyi görünüyordu. Bunu bir kitap kapağında hayal edebiliyordum.

Kâğıdı bana uzattı ama sıkıca tutarak kaçmamı engelliyordu. “Bekle bir saniye. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Kâğıdı o kadar ani bıraktı ki geriye tökezledim, sonrasında ise sandalyesinden fırladı ve ofisten çıktı. Rahatsız olmuştum fakat merak da ediyordum, bu yüzden onu takip ettim. Okul kupalarının saklandığı dolabın önünde durdu ve kolunu dramatik bir şekilde salladı.

“Dört yıldır buradayım, yani aslında bu kupa dolabını önceden gördüm,” dedim.

Fakat özellikle isimlerin ve mezuniyet tarihlerinin işlendiği bir plağı işaret ediyordu. İşaret parmağıyla cama vurdu. “Donna Wilson, 1986. Westview’un ilk birincisi. En son ne yaptığını biliyor musun?”

“Sen buraya kaydolmadan otuz yıl önce mezun olarak kendisini dört yıllık bir ıstıraptan kurtardı?”

“Yaklaştın. Tayland’da ABD büyükelçisi oldu.”

“Nasıl yaklaşmış olabilirim?”

Elini salladı. “Steven Padilla, 1991. Fizik dalında bir Nobel Ödülü kazandı. Swati Joshi, 2006. Uzun atlamada olimpiyat altın madalyası kazandı.”

“Eğer eski birinciler hakkındaki bilgilerinle beni etkilemeye çalışıyorsan, işe yarıyor.” Kirpiklerimi kırıpıştırarak attığım adımla ona biraz daha yaklaştım. “Şu an fazlasıyla tahrik oldum.”

Biliyordum, aşırıya kaçmıştım fakat bu huysuz görünen adamı mahvetmenin en kolay yolu buydu. O ve son kız arkadaşı Bailey, okulda birbirlerini tanımazlardı bile ve ben dışarıda nasıl olduklarını merak ediyordum. Bir öpüşme seansı için o sert dış görünüşünü bir kenara bıraktığını düşündüğümde, karnımda garip çalkantı hissettim. Birilerinin McNair’ı öpmesi fikri, bana işte böyle korkunç geliyordu.

Tam da umduğum gibi kızardı. Çillerinin altında cildi o kadar beyazdı ki duygularını asla saklayamazdı.

Boğazını temizledikten sonra, “Söylemek istediğim,” dedi, “Westview Lisesi’nin birinciler konusunda başarılı bir geçmişi var. Peki senin için ne denecek; Rowan Roth, aşk romanı eleştirmeni mi? Diğerleriyle pek aynı seviyede sayılmaz, değil mi?”

Kirby ve Mara’ya artık aşk romanı okumadığımı söylemiştim ama McNair her fırsatta onları gündeme getiriyordu. Kitapları bugünlerde gizli tutmamın sebebi ise bu aşağılayıcı tonuydu.

“Ya da belki de kendininkini yazmak için mezun oluyorsundur,” diye devam etti. “Daha fazla aşk romanı... tam da dünyanın ihtiyacı olan şey.”

Sözleri, çilleri bulanıklaştıncaya dek beni geriye püskürtmüştü. Bunun beni ne kadar sinir ettiğini bilmesini istemiyordum. İsmime “romantik kitap yazarı” tanımının eklendiği o noktaya ulaştım bile McNair gibi insanlar beni altüst ederken tereddüt bile etmeyecekti. Ve sevdiğim şeye gülerken...

“Üzücü olmalı,” dedim. “Başkasının bununla neşeleneceği düşüncesinden tiksinecek kadar romantizmden nefret etmek.”

“Sugiyama ile ayrıldınız sanıyordum.”

“Ben- ne?”

“Romantizmde bulduğun o neşe. Bunun Spencer Sugiyama olduğunu varsayıyorum.”

Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Bu noktaya... geleceğini düşünmüyordum.

“Hayır. Spencer değil.” Sonrasında hafif bir darbe için devam ettim. “Bugün değişik görünüyorsun, McNair. Bir gecede çillerin mi arttı?”

“Gizli kameraları olan sensin.”

“Tüh, HD değiller.” Yapmayı gerçekten, gerçekten çok istediğim pis bir şakayı yapmaktan kaçınıyordum. Yeşil kâğıdı suratının önünde salladım. “Bana bir geçiş izni verecek kadar kibar olduğundan, yani bilirsin, muhtemelen onu kullanmam gerekir.”

Birazdan lise hayatımın son yoklaması alınacaktı. Sınıfa yürümenin kan akışımın tekrar normal seviyeye gelmesini sağlamak için yeterli olacağını umuyordum. McNair’la konuştuğumda vücudumdaki adrenalin her zaman gerekenden daha fazla çalışırdı. Bende sebep olduğu stres muhtemelen hayatımdan beş yıl götürmüştü.

Kafasını sallayarak, “Bir dönemin sonu. Sen ve ben yani,” dedi. İşaretparmağını ikimizin arasında sallamıştı ve sesi on saniye öncesine göre daha yumuşaktı.

Bir anlığına sustum, bugün tıpkı benim yaşadığım gibi onun

da sona gelme hissini yaşıyıp yaşamadığını merak ediyordum. “Evet,” dedim. “Galiba.”

Sonrasında tek eliyle yaptığı kışkırlama hareketiyle beni yaşadığım nostaljiden çıkararak yerine hem sıcak bir battaniye hem de ateşten gömlek gibi olan aşığılama hissini getirdi. Hem rahatlama hem felaket.

Elveda, elveda, elveda.

GEÇİKME BİLDİRİSİ

Westview Lisesi Kütüphanesi

Delilah Park Tanıtımı

<westviewlib@seattleschools.org>'den
r.roth@seattleschools.org'a 10 Haziran, 14:04.

Bu WESTVIEW LİSESİ KÜTÜPHANESİ'nden gelen
otomatik bir mesajdır.

Kütüphane kayıtları aşağıda belirtilen ürünlerin
zamanının geçmiş olduğunu gösteriyor. Ceza
almamak için lütfen ürünleri hemen yenileyin ya da
kütüphaneye iade edin.

- *İleri Matematik Rehberiniz: 5 / Griffin, Rhoda*
- *İleri Siyaset Bilimi Sınavını Fethetmek / Wagner, Carlyn*
- *Aşk Notları: Yıllar İçinde Aşk Romanları / Smith, Sonia, ve Tilley, Annette*
- *Austen Analizi / Ramirez, Marisa*
- *Şimdi Ne Olacak: Son Seneden Sonra Hayat / Holbrook, Tara*

8.02

Onunla on beş dakika geçmişti ve ben çoktan McMigren'in geldiğini hissediyordum. Aceleyle ilk derse giderken gözlerimin arasındaki boşluğu ovuşturdum.

İzin belgemi ona verirken Bayan Kozlowski yüzündeki gülümsemeyle, "İşte müstakbel okul birincimiz," dedi, bu konuda haklı olmasını umuyordum.

Sınıflar arasında kaynaşma olması için ilk derste sınıflar karıştı. İki yıl önce McNair, öğrenci konseyinde bunu önermişti ve müdür hemen kanmıştı. Çok da kötü bir fikir değildi, tabii eğer hepimizin ayrı ayrı ısrarla devam eden sorunlarını görmezden gelirsek: birinci sınıflar arasında yaygınlaşan kopya, beslenme düzenine uyum sağlaması için genişletilmiş bir yemekhane menüsü isteği, karbon ayak izini azaltma gibi...

Tam Kirby ve Mara'ya gitmeden önce, üçüncü sınıflardan üç kız üzerime atladı.

"Selam Rowan!" dedi Olivia Sweeney.

Arkadaşı Harper Chen ise, "Burada olmayacağından korkmuştuk!" demişti.

"Peki... Buradayım," dedim.

Nisha Deshpande, "Tanrı'ya şükür," dedi ve üçü de kıkırdadı.

Hepimiz, oybirliğiyle desteklerini McNair yerine bana verdikleri öğrenci konseyindeydik ve ben bunun için her zaman minnettar olacaktım. Kıyafetlerime iltifat ederler, kampanyala-

rımda benim için çalışırlardı ve Emerson'a kabul edildiğimde bana kapkekler getirmişlerdi. Kirby ve Mara onlara benim hayran kulübüm derlerdi. Doğrusu biraz fazla istekli olsalar da çok tatlılardı.

"Howl için her şey hazır mı?" diye sordum.

Üçü de birbirine muzip bir sırıtış attı.

Nisha, "Haftalardır hazırız," dedi. "Bunun okulun görüp görebileceği en iyi Howl olacağını söylemek istemiyorum ama, olabilir."

"Sana hiçbir ipucu vermeyeceğiz," diye ekledi Harper.

"Her ne kadar istesek de." Olivia ürktücü bir şekilde benimkilere benzeyen dizüstü çoraplarından birini çekmek için eğildi.

"İpucu yok," diyerek kabul ettim. Geçen sene McNair ve ben organize etmiştik ama bu sene geçen sene kullanılan yerler kullanılamazdı.

"Yıllıklarımızı imzalayacak mısınız?" diye sordu Nisha. "Son günün ya?"

Üç tane kol bana tükenmez kalem uzattı. Hepsini biraz farklı mesajlarla imzaladım ve bir sürü teşekkürden sonra sınıfın öbür köşesinden bana el sallayan Kirby ve Mara'ya döndüm. Annem haklıydı, tek yaptığımız yıllık imzalamaktı. Uzun bir ilk dersimiz, sonra toplantı ve sonra da hâlâ burada okuyanlar için kısa dersler vardı.

Kirby, "İşte buradasın," dedi. Siyah saçları başının etrafında bir taç gibi örülüydü. Geçen sene üçümüz de sepet örgüsü öğrenmeye çalışarak saatlerimizi geçirmiştik fakat Kirby bunda ustalaşan tek kişiydi. "Bu sabah ne oldu?"

Elektrik kesintisinden Spencer kazasına kadar tüm günü aktardım. "Ve sonra ön ofiste McNair'landım," diye bitirdim. "Yani evet, bir buçuk gün gibi hissettirdi fakat henüz saat daha sadece sekiz."

Mara bir elini omzuma yerleştirdi. O Kirby'den daha sessiz, kibardı ve grup konuşmalarında nadiren ilk konuşan kişi olurdu. Spot ışıklarını üzerine çektiği tek an ise sahnede solo dans yaptığı zamandı. "İyi misin?"

“İyiyim. McNair sadece her zamanki öküzlüğündeydi. İzin belgemi kaligrafiyle yazdığına inanabiliyor musun? Geçtiğimiz sonbaharda ben internette Jane Austen ödevim için araştırma yaparken kütüphanede tüm o köpek videolarını indirdiği zamanki gibiydi. Beni yavaşlatmak için her şeyi yapıyor.”

Suluk kaşlarından birini kaldırdı. “Kazayı kastediyordum.”

“Ha. Evet. Biraz sarsıldım ama iyiyim. Daha önce kimseye çarpmamıştım.” Kaza besbelli daha travmatik bir olayken aklımın neden direkt McNair’a gittiğini anlayamamıştım.

“Mara,” dedi Kirby. Yıllıkta ikisinin bu senenin başlarında kış yetenek yarışmasında dans ettiği bir fotoğrafını işaret ediyordu. “Bak ne kadar tatlıyız.”

İlk, dördüncü sınıfa geçiş töreni olan yanardağ deneyi için eşleştiğimizde Kirby Taing ve ben arkadaş olmuştuk. Kirby daha fazla karbonat ekleyerek daha büyük bir patlama olmasını istemişti. Kaos yaratmıştık. B aldık. Mara Pompetti ile yıllar sonra bir bale dersinde tanışmışlardı, gerçi Mara her zaman daha ciddi bir dansçıydı.

Aynı ortaokula yazılmıştık ve o zamandan beri takımdık, ikisini de severdim fakat yıllardır Kirby’ye birazcık daha yakın hissetmiştim. Beni yedinci sınıfta büyükbabamın cenazesinde kurtarmıştı ve dokuzuncu sınıfta sadece kızlardan hoşlandığını söylediği zaman açıldığı ilk kişi bendim. Sonraki sene, Mara ikimize de biseksüel olduğunu ve artık kendisi için bu etiketi kullanacağını söylemişti. Birbirlerine karşı ne hissettiklerini anlamaya çalışırken bir süre o ve Kirby beni çöpçatan olarak kullandılar. Geçen yıl baloya birlikte gittiler ve bu da onları bir çift olarak birbirlerine bağladı.

Başeditör olarak her sayfayı yüzlerce defa görmeme rağmen kitabın sayfalarını karıştırırken birisinin mezuniyet fotoğrafındaki talihsiz saçına güldüler. Sonuncu sınıfın en iyileri için fotoğraf editörü, McNair ve bana kollarımızı göğsümüzde kavuşturup sırtımızı birbirine yaslamış bir şekilde poz verdirmişti. Üstümüzde BAŞARILI OLMASI EN MUHTEMEL yazıyordu.

Fotoğrafta ve gerçekte hayatta ikimiz de tam aynı boydaydık: bir altmış-beş. Fotoğraf çekildikten sonra sanki gömleğinin arkasının benimkine değmesi iki rakip için çok fazla fiziksel temas içeriyormuş gibi fırlamıştı.

“Lüüüüüütfen sınıftan çıkabilir miyiz?” Yıldız oyun kurucu Brady Becker, Bayan Kozlowski’ye yalvarıyordu. Brady Becker, takım iyi olduğu için öğretmenler tarafından sevilerek B alırdı fakat eğer takım iyi değilse ona D verirdi. “Diğer tüm sınıflar çıktı.”

Bayan Kozlowski ellerini kaldırdı. “Peki, peki. Çıkın. Sadece sonra konferans salonuna gelmeyi unutmay...”

Çoktan kapıdan çıkmıştık.

Mara ve ben, birinci sınıfta talep ettiğimiz banklara oturarak kantinden aldığımız bir paket cips ve peynirli krakeri yiyorduk. Bu kombinasyonlar gelecek hafta, yani biz gittikten sonra değişecekti. Bu haftanın başında dolaplarımızı temizlemeliydik. Kirby ise o işi şu anda yapıyordu. Her zamanki klasik Kirby.

“Bunu saklamalı mıyım?” Westview Lisesi spor tişörtünü gösterdi. Eve götürmeyi sürekli unutup durduğundan ikinci sınıfta onu yıkaması için bir noktada müdahale etmek zorunda kalmıştık.

“Hayır!” dedik Mara ile aynı anda ve aynı tonda. Mara telefonunu, tişörtüyle dans ederek poz veren Kirby’ye çevirdi.

“İkinci sınıf egzersizleri farklı bir tür işkenceydi,” dedim. “Bırakmamıza izin vermemelerine inanamıyorum.”

“Bırakmak isteyen sendin,” diye düzeltti Kirby. “Ben özellikle badmintondaki gizli yeteneğimi bulurken eğlenmiştim.”

Ah. Ha. Kendim nefret ettiğim için onların da nefret ettiğini farz etmiş olmalıydım. Fakat galiba sadece McNair ve ben programlarımızı değiştirmeleri için olay çıkarmıştık.

Kirby ile eskiden daha iyi arkadaştık ama Mara ile bir çift olduklarından beri biraz uzaklaşmıştık. Fakat bu doğaldı. Onlar çoğu zamanı baş başa geçirdiklerinden biz de sadece ortaokuldaki kadar yakındık.

Birincilik isimlerinin kazındığı plağın da bulunduğu kupa dolabı salonun karşısındaydı. Bu okulumuzla ilgili bir şeyleri de gösteriyordu, ön planda ve merkezde sadece basketbol ya da futbol kupalarının değil, ayrıca akademik başarıların da bulunduğu gibi. Westview'da en azından bir ileri ders ve Müzik Teorisi almazsanız bu pek hoş karşılanmazdı çünkü herkes Bay Davidson'ın bunu boktan müzik grubunun kayıtlarını dinletmek için bir bahane olarak kullandığını bilirdi. Gösterilerinden birine gitmeniz için size ekstra kredi teklif ederdi. İkinci sınıftayken Kirby o dersi aldığı anda birlikte bir gösterisine gitmiştik ve şunu söylemeliyim ki, orta yaşlı bir öğretmenin sahnede terli tişörtünü yırtarak seyirciye fırlattığını görmeden de tüm hayatımı geçirebilirdim.

Mara telefonu bana çevirdi ve üzerimdeki hırkaya olabildiğince sıkı bir şekilde sarıldım. "Göğsümdeki lekenin Instagram'da ölümsüzleşmesine gerek yok."

Kirby, tişörtü bana doğru salladı. "Selam, işte o mükemmel tişört burada. Bu tişörtün içindeyken bir sürü badminton maçı kazandım."

Mara, "Leke çok görünmüyor," dedi ve bunu o kadar tatlı söylemişti ki yalan olduğu bile belli olmuyordu. Sonrasında ağzı bir karış açıldı. "Kirby Kunthea Taing. O bir prezervatif mi?"

"Geçen seneki sağlık dersinden!" dedi ve elinde tuttuğu şey kesinlikle bir prezervatifti. "Dağıtıyorlardı ve ben de kaba olmak istememiştim..."

Mara sarı dalgalı saçlarından oluşan perdenin ardında gülüşünü sakladı. "İkimizin de buna ihtiyacı olmayacağına eminim."

Kirby bana "İster misin?" diye sordu. "İçinde sperm öldürücü var."

"Hayır Kirby, eski sağlık dersinden kalan prezervatifi istemiyorum." Eğer yakın zamanda herhangi bir tanesine ihtiyacım olacaksa, şifoniyerimde regl iç çamaşırlarımın arkasına sıkıştırılmış bir kutum vardı.

"Ayrıca, muhtemelen son kullanım tarihi geçmiştir."

Pakete bir bakış attı. "Eylüle kadar zamanı var." Sırt çantamı

açarak içine attı ve çantamı tekrar kapattıktan sonra onu okşadı. “Buna değecek bir talip bulmak için üç ayın var.”

Göz devirerek Mara’ya çantamdaki son cipsi isteyip istemediğini sordum ve kafasını salladı. Kirby, spor tişörtünü ve bazı promosyon hediyelerini yakındaki çöp kutusuna fırlattı. Bir grup zırt pırt koridordan aşağı koşarak, “SON SINIFLAR!” diye çığırıyordu ve biz de onlara geri bağıırıyorduk. Lily Gulati ile yumruklarımızı tokuşturmuş, Derek Price ile bir beşlik çakmış ve Kristenlarla birbirimize ıslık çalmıştık (Tanaka ve Williams birinci sınıfın ilk gününden beri en iyi arkadaşlardı ve o zamandan beri âdeta ayrılmaz bir ikiliydi).

Luke Barrows bile okulun kızlar lise tenis takımında birinci olan kız arkadaşı Anna Ocampo ile uğramıştı ve birbirimizin yıllıklarını imzalamıştık.

“Buradan çıkmamıza izin verilene kadar gün sayıyordum,” dedi Luke.

Anna, “Birinci sınıftan beri mi?” diyerek pas attı. Bana dönerek, “Çarşamba sabahı duyurularınızı özleyeceğim. Sen ve Neil beni gülmekten kırıp geçirirdiniz,” dedi.

“Sizi biraz olsun eğlendirebildiğimize sevindim.”

İkisi de Division I* okullarında tenis bursu almışlardı ve onlar için çok mutluydum. Uzak mesafede de ilişkilerini idare edeceklerini umuyordum.

Anna, Kirby’nin dolabından bir yığın kâğıt düştüğünde, “Kirby, aman Tanrım,” dedi.

“Biliyorum,” dedi ufak bir iniltiyle.

Yıllıklar sahiplerine geri döndü ve Luke, öldürücü backhandlerden** kaslanmış kollarının arasında ezerek bana sarıldı. “Bol şans,” dedi. Neden bütün ayrılıklar böyle olamıyor ki? Dramadan, kalıcı bir tuhaflıktan uzak...

* Spor bağlamında özellikle ABD’deki okul ve üniversiteler için “Birinci Seviye”, “Birinci Klasman” ya da “En Üst Seviye Üniversite Ligi” anlamına gelen ifadedir.

** Teniste bir vuruş tekniğı. -çn

Mara, Kirby'nin, dolabından iki metre uzunluğundaki şalını çıkarırkenki videosunu ürkütücü korku filmi müzikleriyle Instagram'a yüklerken, günlüğümü almak üzere sırt çantama ulaştım. Fakat parmaklarım başka bir şeye dokunmuştu; bu sabah oraya sıkıştırdığım zarfa.

Bunun ne olduğunu biliyordum ya da en azından genel bir fikrim vardı. Yine de detayları tam hatırlamıyordum ve bu da beni geriyordu. Dikkatle parmağımı zarfın kapağında gezdirdim ve katlanmış kısmını açtım.

Başında *Rowan Roth'un Lisede Başarılı Olma Rehberi* yazıyordu, devamında ise on madde vardı ve kelimeler beni liseden önceki yaza götürdü. Onuncu maddeyi ilk senenin ilk ayında eklemiştim. Elbette bir kitapta okuduğum bir şeylerden ilham almıştım. Lise için çok heyecanlıydım ve lisenin sonunda olacağımı hayal ettiğim kişiye hayrandım. Aslında bu bir rehberden çok, bir hedef listesiydi.

Hiçbirini gerçekleştiremedim.

Kirby, "Peki ya bu?" diye sordu. "Yüzde yüz. Hem de matematik sınavında!"

"Geri dönüşüm, Kirby." Mara yine de bunun bir fotoğrafını çekmişti.

"Bizim minik paparazzimiz," dedi Kirby.

Hâlâ bu başarı rehberinin dünyasındaydım, özellikle de yedinci maddenin. *Erkek arkadaşınla ve Kirby-Mara ikilisiyle baloya git.* Spencer ile balodan hemen önce ayrıldığımız için bunu gerçekleştirememiştim. Aslında yanımda herhangi biri olmadan da gidebilirdim fakat sonunda Kirby ve Mara'nın üçüncüsü olmaktan korkmuş ve onların gecesini mahvetmek istememişim. Hayatımın planladığım gibi gitmemesi beni bu kadar fazla etkilememeliydi. Ve bu da bunun somut kanıtıydı. Lise bitiyordu ve ben yapmadığım her şeyi daha bugün fark ediyordum.

Saat sonunda 8.15 olduğunda rahatladım. Ayağa fırlayıp listeyi sırt çantama tikiştirip, çantayı omzuma aldım. Lise hayatımın son sınavının zamanı artık gelmişti.

“Toplantı için hazırlanmalıyım,” dedim.

Kirby, dolabının derinliklerinde bulduğu Snickers paketini yırtarak açtı. Muhtemelen cesaretlendirici olması gereken fakat ondan geldiği için kulağa daha alaycı gelen bir tonda, “Ne olursa olsun, sen bizim birincimizsin,” dedi. O da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü geri çekildi. “Üzgünüm. Aklımdayken kulağa daha kibar geliyordu.”

Gülümsemeye çalıştım. “Sana inanıyorum.”

Mara, “Hadi, hadi,” dedi. “Kirby’nin tüm olası tehlikeli maddelerden kurtulduğundan emin olacağım.”

Konferans salonuna doğru yol aldığım da kahkahalarının silinmesi zaman almıştı.

Ben, Seattle’dan yaz sonunda gidecektim fakat Kirby ve Mara, Washington Üniversitesi’ne gideceklerdi. Birlikte. Mara dans okumak istiyordu ve Kirby ise okuyacağı bölüme karar vermeden önce her bilim dalından bir ders almayı planlıyordu. Onları tatillerde görecektim elbette fakat mesafenin beni uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağı konusunda endişeleniyordum. Bu arkadaşlık, üniversiteye beraberimde götürmeyeceğim bir şey olsa bile...

Rowan Roth'un Lisede Başarılı Olma Rehberi

Rowan Luisa Roth, yaş 14

Sadece Rowan Luisa Roth tarafından, 18 yaşında açılacak

1. Kâküllerini nasıl yapacağına karar ver
2. Mükemmel Lise Erkek Arkadaşını Bul (kısaca MLEA), tercihen onuncu sınıfın ortasında, en geç on birinci sınıftan sonraki yaz.
Minimum Koşullar:
 - Kitap okumayı seven
 - Saygıdeğer bir müzik zevki
 - Vejetaryen
3. HER HAFTA SONU Kirby ve Mara ile takıl! (Her ne kadar kitapları sevsen de lütfen dışarıda bir dünya olduğunu da unutma.)
4. Futbol maçları sırasında MLEA ile tribünlerin altında öpüş.
5. İspanyolca'yı akıcı konuş.
6. Bunu kesinlikle rezalet karşılamayacaklarına yüzde yüz emin olmadan sakın kimseye aşk romanlarını sevdiğini söyleme.
7. MLEA'nla birlikte Kirby ve Mara'yla baloya git. Şahane bir elbise bul, limuzin kiralat, şaşıla bir restoranda yemek ye. Tüm John Hughes deneyimini yaşa, toksik maskülenlik hariç. Geceniz MLEA ile birbirinize aşkınızı ilan ettiğiniz ve hayatınızın geri kalanı boyunca hatırlayacağınız şefkatli ve romantik bir şekilde bekaletinizi kaybettiğiniz bir otel odasında zirveye ulaşacak.
8. GENÇ AKILLARI ŞEKİLENDİRMEK üzere hayatın boyunca kurduğun İngilizce öğretmeni olma hayalini gerçekleştirmek için muhteşem orta öğretim programı olan bir üniversiteye gir.
9. Westview birincisi ol.
10. Neil McNair'ı mahvet. O Muhteşem Gatsby makalesini yazdığı ve sonrasında yaptığı her şey için onu pişman et.